

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι: λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ.: φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν ἈΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμ. 11^ο

Ἐν Ἀθῆναις, 20 Νοεμβρίου 1904

Ἔτος 26^ο — Ἀριθ. 50

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΕΥΟΥΝ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

Ἀπὸ τὴν χαραυγὴν, ὅλοι εἶχαν ἐξυπνήσῃ, καὶ ὁ κ. Πάττερσων ἀκόμῃ, ὁ ὁποῖος ἐβγήκεν ἀπὸ τὴν σκηνὴν καὶ ἐκάθησεν εἰς τὴν πρῶραν.

Ἡ ἡμέρα ἐφαίνετο ὅτι θὰ ἦτο ὥραία. Ὁ ἥλιος ἀνέτελλεν εἰς τὸν ὀρίζοντα τὸν

σκεπασμένον μετ' ἀραιοῦς ἀτμοῦς, τοὺς ὁποῖους γρήγορα διέλυσαν αἱ πρῶται ἀκτῖνες τοῦ Ἑλαφροῦ σπηλιάδεος ἔτρεχαν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, καὶ τὰ μικρὰ κύματά τῃς ἐφλοίσβιζαν δίπλα εἰς τὴν βάρκαν.

Ἐν πρώτοις, καὶ σύμφωνα μετ' τὴν συνήθειαν τοῦ, ὁ Τωῆς Ρενώ, ὅπως ἔκαμνε μέσα εἰς τὸν «Γοργόν», ἐφρόντιε διὰ τὸ πρόγευμα, τσαῖ δηλαδή, τὸ ὁποῖον ἐξίστανεν εἰς τὴν φορητὴν φούρνον, γαλέτιες ἀπὸ τὰ κιβώτια τῶν τροφίμων, καὶ ἔπειτα μερικὰς σταγόνας μπράνδυ, ἀναμειγμένον μετ' γλυκὸ νερό.

Ὁ Ρογήρος Χινσδαίλ, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Οὐίλ. Μίτζ, τῷ εἶπε:

— Πρέπει καὶ σεῖς νὰ κοιμηθῇτε... πρέπει, ἂν πρόκηται νὰ μείνετε καὶ τὴν ἐρχομένην νύκτα εἰς τὸ τιμόνι.

— Πρέπει, — ἐπρίσθεσεν ὁ Λουδεβίκος Κλωδιών.

Ὁ Οὐίλ. Μίτζ ἠώτησε μετ' τὸ βλέμμα τὸν καιρὸν καί, ὅταν εἶδε τὴν θάλασσαν τὸσον ἤρεμον καὶ τὸ ἀεράκι τὸσον ταχτικόν:

— Θὰ κοιμηθῶ δύο ὥρες, εἶπε.

Παρέδωκε τὸν οἶακα εἰς τὸν Μάγνον Ἀνδρεῖς, τῷ ἔδωκε μερικὰς ὁδηγίας, καὶ κατόπιν ἐπῆγε νὰ ἐξαπλωθῇ κάτω ἀπὸ τὴν σκηνήν.

Μετὰ δύο ὥρας, ὅπως εἶχεν εἰπῇ, ἐσηκώθη καὶ ἦλθε πάλιν εἰς τὴν πρύμνην.

Ἀμα ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ λέμβος ἤρμειζεν εἰς καλὴν πορείαν, παρετήρησε τὴν κατάστασιν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς θαλάσσης.

Οἱ ἀτμοσφαιρικοὶ ὅροι δὲν εἶχαν μεταβληθῇ. Ὁ ἥλιος ἀνέβαινε πρὸς τὸν μεσημβρινόν, εἰς οὐρανὸν ἀνέφελον. Ἡ ζέση θὰ ἦτο ἀνυπόφορος μετ' τὴν ἀνανακλασιν τῶν ὑδάτων, ἂν δὲν τὴν ἐμετρίαζεν ἡ δροσιὰ τοῦ ἐλαφροῦ ἀνέμου.

Μόλοντοῦτο, ὅτον μακρὰ ἔτθανεν ἡ

ὄρασις, δὲν ἐφαίνετο ἡ λευκὴ σκιαγραφία ἱστῶ, οὔτε τὸ μαῦρον λοφίον καπνοῦ. Εἰς μάτην τὰ δίοπτρα περιεσκόπησιν ὅλην τὴν ἀπέραντον περίμετρον.

Συνήθως, ἐκείνην τὴν ἐποχὴν τοῦ ἔτους, πλοῖα ἀγγλικά, γαλλικά, ἀμερικανικά, γερμανικά, συχνάζουν ἐκεῖνα τὰ μέρη τοῦ ὠκεανοῦ, τὰ ὁποῖα ὀρίζονται πρὸς βορρᾶν μὲν ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπαγγέλου τῶν Βερμουδῶν, πρὸς δυσμὰς δὲ ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπαγγέλου τῶν Δυτικῶν Ἰνδιῶν.

Σπινῶς συμβαίνει νὰ περῶσιν μία ἡμέρα χωρὶς νὰ διασταυρωθοῦν διάφορα πλοῖα.

Δι' αὐτὸ, ὁ Οὐίλ. Μίτζ εὐρίσκειτο εἰς ἀπορίαν καὶ ἐσυλλογίζετο μὴ τυχὸν ἡ τρικυμία εἶχε παρασύρῃ τὸν «Γοργόν» πολὺ ἀναιτότερον πρὸς τὸ πέρατος, εἰς ἀπόστασιν ἣν ὁποῖαν δὲν θὰ ἤμπορούσαν νὰ διαπλεύσουν εἰς διάστημα δύο ἢ τριῶν ἐβδομάδων!... Ἀλλὰ τὰ τροφίμα θὰ ἐλείπον πολὺ ἐνωρίτερα... Καὶ δὲν θὰ εἶχαν πλέον ἄλλο καταφύγιον, παρὰ τὸ ψάρευμα διὰ νὰ προμηθεύωνται δαίτην τροφὴν, καὶ τὴν βροχὴν διὰ νὰ κατευνάσουν τὴν βλακιστικὴν δίψαν των!...

Αὐτὰς τὰς ἀνησυχησικὰς σκέψεις ὁ Οὐίλ. Μίτζ τὰς ἐφύλαττε διὰ τὸν ἑαυτὸν του, ὑποκρινόμενος ὅτι εἶχε τὸς ἐλπίδας, τὰς ὁποίας εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ χάνῃ.

Ἐπέρασεν ἐκεῖνο τὸ πρῶτον, χωρὶς νὰ μεταβληθῇ διόλου ἡ

«Ὅταν εἶδε τὴν λέμβον τὸσον μακράν...» (Σελ. 388, στήλ. γ'.)

κατάστασις. Ἐν εἶδος κουρτελά-
τσας, παῖ τοῦ ἰποίου ἡ σκότα ἐδέθη
εἰς ἓνα γάντζον, ἔξω ἀπὸ τὴν πλευρὰν
τῆς λέμβου, ὑψώθη εἰς τὸν ἰστόν, καὶ ἡ
ταχύτης τῆς λέμβου ἤρθε μὲ τὴν πνοὴν
τοῦ οὐρίου ἀνέμου.

Τὸ δεύτερον πρόγευμα, ὅχι τόσον λι-
τὲν ὅσον τὸ πρῶτον, ἀπετελέσθη ἀπὸ
διπυρίτην, ἀπὸ καπνιστὸν κρέας, ἀπὸ
κονσέρβες ὀσπρίων, τὰ ὅποια ἤρκει νὰ
ζεσταθῶν διὰ τὰ παγωθῶν, καὶ τσάϊ
διὰ ποτόν. Ὁ κ. Πάτερων ἐσυνείθιζε
βαθμὴν μὲ αὐτὴν τὴν κατάστασιν, καὶ
ἔφαγε μὲ ἀρκετὴν ὀρεξιν. Οἱ νεαροὶ τοῦ
σύντροφου κατεβρόχισαν λαιμάρως τὰς
μερίδας των, καὶ ἡ καρδιά τοῦ Οὐίλ
Μίτζ ἐσφίγγετο ὅσον ἐσυλλογίζετο τὰς
τρομερὰς πιθανότητας τοῦ μέλλοντος,
ἀν παρτείνετο ἐκείνη ἡ ποντοπολις...

Τὸ ἀπόγευμα, ἔφριξαν τὲς σურτὲς καὶ
ἐπασαν διάφορα ψάρια, τὰ ὅποια ἐβρα-
σαν μὲ νερὸ τῆς θαλάσσης διὰ νὰ ἔχουν
περισσότερα φαγώσιμα τὸ βράδυ.

Ἐπειτα, ἐνύκτωσε. Οὔτε πανάκι δὲν
εἶχε φανῇ, πρὶν δύσῃ ὁ ἥλιος. Ὑποχρε-
ώσας τὸν Τωνῆ Ρενὼ καὶ τοὺς ἄλλους
νὰ κοιμηθῶν, ὅπως τὴν προτεράϊν, ἔ-
μειναν εἰς τὸ τιμόνι ὁ Οὐίλ Μίτζ, ἔως
ὅτου ἐξημέρωσεν.

Τὴν ἐπιούσαν, 28 Σεπτεμβρίου, ὁ ἄ-
νεμος, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀρκετὰ ἐλαττωθῇ
μεταξὺ τῆς δύσεως καὶ τῆς ἀνατολῆς τοῦ
ἡλίου, ἐδυνάμωσε καθ' ὅσον τὸ ἄστρον
τῆς ἡμέρας ἀνέβαινε πρὸς τὸ ζενίθ. Πρὶν
ἔλθῃ τὸ μεσημέρι, ἡναγκάσθησαν νὰ μα-
ζεύσουν τὴν κουρτελάσαν. Ἀπὸ τὴν
πολλὴν ταχύτητα, ἡ λέμβος ἔμπαζε
νερὰ ἀπὸ τὴν πρῶταν, καὶ ἦτο δύσκολον
ν' ἀποφεύγωνται τὰ παρατιμονίσματα.
Ὁ Οὐίλ Μίτζ, προβλέπων ὅτι πιθανῶς
θὰ παρουσιάζετο ἀνάγκη νὰ ἐλαττώσουν
πανιὰ, δὲν ἐπῆρε τὸν δῶρον ὕπνου τοῦ.

Ὁ ἄνεμος ἐφαίνετο ὅτι θὰ διετηρεῖτο
στρωτός, διότι ὁ βαθυκύανος οὐρανὸς
ἦτο ἀνέφελος.

Ἄν καὶ ὁ ἥλιος, ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῆς
ἰσημερίας, διέγραφε βραχύτερον ἡμερή-
σιον τόξον, αἱ λοξὲς ὅμως ἀκτῖνες τοῦ
ἡλίου φλογερώταται. Δι' αὐτὸ ἐπρεπε νὰ
κάμουν οἰκονομίαν εἰς τὸ γλυκὸ νερὸ,
διότι μόνον ἡ βροχὴ θὰ ἡμποροῦσε νὰ ἀ-
νανεώσῃ τὴν προμήθειαν, ἡ ὁποία εἶχε
κατὰ τὸ ἥμισυ ἐξαντληθῇ. Ἐπρεπε νὰ
ὀρίσουν τὰς μερίδας τοῦ νεροῦ, καὶ ὅλοι
ὑπετάγησαν εἰς αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν χω-
ρὶς νὰ παραπονέθων.

Ἐκείνην τὴν ἡμέραν, κατὰ τὰς τρεῖς
τὸ ἀπόγευμα, ἓνας καπνὸς ἐφάνη καὶ ἐξε-
τάθη εἰς μήκος πρὸς τὰ βορειανατολι-
κά. Ἦλπισαν τότε ὅτι θὰ συναντηθῶν
μὲ κάποιον ἀτμόπλοιο, ἀλλὰ ἡ ἐλπίς
των ὀλίγον διήρκεσεν. Ἐνεφανίσθη τὸ
σκάφος ἐνὸς μεγάλου ἀτμοκινήτου, ἀλλ'
εἰς ἀπόστασιν δέκα μιλίων ἀπὸ τὴν λέμ-
βον. Ἦτο ἀδύνατον νὰ προσελκύσουν

τὴν προσοχὴν του, καὶ ὁ Οὐίλ Μίτζ
γρήγορα ἀντελήφθη ὅτι δὲν διεσταυρό-
νετο μὲ τὴν πορείαν του.

Πραγματικῶς, μετὰ μίαν ὥραν, τὸ
ἀτμόπλοιο ἐκεῖνο εἶχε προσπεράσῃ τὴν
λέμβον, καὶ δὲν εἶδαν πλέον παρὰ τὸς
τελευταίους σπείρας τοῦ καπνοῦ του, τὰς
ὀπίσθας παρέσυρε χυμῆλὰ ὁ ἄνεμος.

Πρὶν ἔλθῃ ἡ ὥρα τοῦ ἑσπερινοῦ γεύ-
ματος, ὁ Τωνῆς Ρενὼ, ὁ Οὐμβέρτος
Πέρκινς καὶ ὁ Ἀλβέρτος Λουβὲν ἐπια-
σαν πάλιν μερικὰ ψάρια, τὰ ὅποια ἐμα-
γείρυσαν ὅπως τὴν προτεράϊν. Ἀλ-
λως τε, ἐσκέφθησαν τότε κατ' ἀνάγκην
πῶς ἦτο δυνατόν νὰ κάμουν οἰκονομίαν
εἰς τὰ κάρβουνα.

Τὴν ἐπιούσαν, τὸ ταξεῖδι ἐξηκολού-
θησεν ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς περίπου ὁρους.
Μόνον ὁ ἄνεμος εἶχε πάρῃ λίγο βορειό-
τερα, καὶ δι' αὐτὸ ἡναγκάσθησαν νὰ
καταστὰ ροὺ ν τὲς σικότες καὶ νὰ πη-
γαίνουν λασκάδα.

Δὲν ἡλαττώθη μὲν τότε ἡ ταχύτης,
ἀλλ' ἡ λέμβος ἐνίοτε ἐγερνε μὲ τὴν
μπατὰν τόσον, ὥστε ἡ κουπαστὴ
τῆς ἐρθανεν ἔως τὴν ἐπιφάνειαν τῶν
ὕδατων.

Ὁ Οὐίλ Μίτζ ἀνέσκηκε τὴν λέμ-
βον μὲ τὸ τιμόνι, ἐπόδισεν, ὅταν ὑπῆρ-
χε φόβος μήπως ἐμβάσῃ νερὰ, ἐνῶ
ὁ Τωνῆς Ρενὼ ἐλασκάριζε τὴν σκότιαν.
Ἀνησυχούσεν ὅμως ὁ Οὐίλ Μίτζ,
διότι ἐβλεπεν ὅτι οἱ φόβοι του, τοὺς
ὁποίους εἶχε μάτην ἐξηγοῦσε νὰ κρύψῃ,
εἶχαν ἀρχίσῃ νὰ ταρασσούν καὶ τοὺς
νεαροὺς τοῦ συμπλωτήρας.

Καί, πρῶτα-πρῶτα, ὁ κ. Πάτερων,
προικισμένος μὲ ὀλιγωτέραν ἀντοχήν,
ἐφάνη ὅτι δὲν θὰ ἠδύνατο ν' ἀντέξῃ ὅ-
πως εἶχε κάμῃ ἔως τότε. Ὅχι διότι τὸν
εἶχε καταβάλῃ ἡ περιήγησις πελαγαλι-
αί, — ἂ, ὅχι! Παροξυσμοὶ πυρετοῦ τὸν
ἐκυρίευαν, τὸν δυστυχισμένον, συναδευό-
μενοι μὲ δίσταν φλογερά. Κοί, διὰ νὰ
τον ἡσυχάσουν, ὅλοι θὰ τοῦ ἐχάριζαν
προθύμως ἕκαστος τὴν μερίδα τοῦ νε-
ροῦ του, — μερίδα πολὺ ἡλαττωμένην
τώρα πλέον. Ἀλλ' ἂν ἐγίνετο χειρότε-
ρα, ἂν τὸ παραλήρημα τὸν ἐπιανε, —
καὶ ἐφευγαν ἐνίοτε ἀπὸ τὸ στόμα του λό-
για ἀσυνάρτητα, — τί νὰ τον κάμουν;...

Ἐκτὸς τούτου, ὁ Ἀξελ Βίκμπορν
καὶ ὁ Οὐμβέρτος Πέρκινς εἶχαν κυριε-
υθῇ ἀπὸ τὴν ἀδυναμίαν, ὥστε δὲν ἡμ-
ποροῦσαν νὰ μείνουν καθιστοὶ εἰς τοὺς
πάγκους. Τὰ κιτρινωμένα πρόσωπα
των, τὰ βαθυλωτὰ μάτια των, τὰ ἀέ-
βαια βλέμματα των, ἐμαρτυροῦσαν ὅτι αἱ
δυνάμεις των εἶχαν ἐξαντληθῇ, καὶ ἡναγ-
κάσθησαν οἱ ἄλλοι νὰ τοὺς βάλουν νὰ
ἐξαπλωθῶν κοντὰ στὸν κ. Πάτερων.

Ἡ νύκτα τῆς 29 πρὸς τὴν 30 Σε-
πτεμβρίου ἠρξήσε περισσότερο τὴν ἀ-
γωνιώδη ἀνησυχίαν τοῦ Οὐίλ Μίτζ. Ὁ
Ρογήρος Χινσάιλ, ὁ Τωνῆς Ρενὼ, ὁ

Μάγνος Ἀνδερς, οἱ ὁποῖοι εἶχαν δεῖξῃ
ἔως τότε περισσότερον θάρρος καὶ ἀντο-
χήν, τὴν συνεμερίζοντο. Καί, διὰ νὰ κο-
ρυφωθῇ ἡ κακοτυχία, ὁ ἄνεμος, ὁ ἔως
τότε εὐνοϊκὸς διὰ τὸ ἀρμένισμα τῆς λέμ-
βου, ἐδέξεν ὅτι ἐμετριάζετο.

Αὐτὸ ἐπρεπε νὰ φοβηθῶν περισσότε-
ρον, — τὴν μπουνατσαν, ποῦ δὲν ἡ-
ξευραν πότε θὰ τελειώσῃ. Μὲ νέαν ἀρ-
γοπορίαν, τὰ τρόφιμα ποῦ ὀλιγόστευαν
καθημερινῶς, τὸ γλυκὸ νερὸ, τὸ ὅποιο
βαθμὴν ὅθι ἐμεινεν ὀλίγα ποτήρια μό-
νον, ἐπὶ τέλους θὰ τοὺς ἔλειπαν καθ'
ὀλοκληρίαν...

Ἀπὸ τὰς 26 τὸ βράδυ εἶχεν ἐγκατα-
λείψῃ ἡ λέμβος τὸν «Γοργόν». Τέσσα-
ρας ἡμέρας ἀρμένιζεν εἰς τὴν τύχην ἐ-
πάνω εἰς ἐκείνην τὴν αἰωνίως ἐρημον
θάλασσαν. Καὶ ὅταν ὁ Λουδοβίκος Κλω-
διὸν ἠρώτησε πόσα μίλια εἶχαν κάμῃ
πρὸς τὰ δυτικά:

— Ἐκατὸν πενήντα, ἴσως... ἀπῆν-
τησεν ὁ Οὐίλ Μίτζ.

— Ἐκατὸν πενήντα, ἀνέδωκεν ὁ
Τζὼν Χόδερτ, καὶ ἀκόμα δὲν εἶδαμε
στεριά!

— Μήπως δὲν ὑπάρχει πλέον γῆ πρὸς
αὐτὸ τὸ μέρος;... ἐπιθύρσειν ὁ Νίλς
Χάρμπε.

Ὁ Οὐίλ Μίτζ δὲν ἤξευρε τί ν' ἀπαν-
τήσῃ. Ἡ γῆ ἦτο ἐκεῖ, ἀλλ' εἰς ποῖαν
ἀπόστασιν, ἀδύνατον ἦτο νὰ το ὑπολο-
γίσῃ!

Ἀληθινά, ἂν εἶχαν τρόφιμα διὰ με-
ρικὰς ἡμέρας ἀκόμη, δὲν τοὺς ἔμενε νε-
ρὸ παρὰ διὰ σαραντακτὼ ὥρας, ἐκτὸς
ἂν ἐδρεχεν.

Καί, ἀκριβῶς, ἡ εὐδία, ἡ ἄκρα διαύ-
γεις τοῦ οὐρανοῦ ἀπέκλειε πᾶσαν ἐλπίδα
βροχῆς. Ὁ ἄνεμος, ὁ ὁποῖος εἶχε γυρί-
σῃ καὶ ἔπνεεν ἀπὸ βορείότερα, δὲν ἐφε-
ρειν οὔτε συννεφάκι. Βεβλῶς ἡ λέμβος
εἶχε παρσυρθῇ πρὸς νότον, καὶ ἡ ἀμε-
ρικανικὴ ἀκτὴ δὲν ὑπῆρχε λόγος νὰ
συναντηθῇ πρὸς ἐκείνην τὴν διεθνυσιν,
ὅπου ἦτο ὁ ἀπέραντος Ὁκεανός, ὁ ἀ-
νοικτός ἔως τὰ ὅρια τῆς Ἀνταρκτικῆς
Θαλάσσης!

Ἀλλως τε, κατὰ τὴν νύκτα τῆς 30
Σεπτεμβρίου πρὸς τὴν 1 Ὀκτωβρίου, ὁ
ἄνεμος σιγῇ-σιγῇ ἐκόπασε, καὶ, κατὰ τὴν
χαρυνγὴν, τὸ παντὶ ξεφούσκωτο ἐκτυπού-
σεν εἰς τὸν ἰστόν.

Ὡ! τί βλέμματα ἀπελπισίας ἐρρίψαν
τότε καὶ οἱ θαρραλῆστεροι πρὸς ἐκεί-
νην τὴν ἀπέραντον ἐρημίαν!

Καὶ ὁ Οὐίλ Μίτζ, ὁ Ἰλντς, ἐσταύρω-
σε τὰ χέρια του, καὶ δὲν ἠδυνήθη πα-
ρὰ νὰ ἀπευθύνῃ τὴν τελευταίαν αὐτὴν
ἐπίκλησιν πρὸς τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν.

— Θεέ μου... Θεέ μου!... λυ-
πήσου μας!

Μία ἡμέρα ἀκόμη ἐπέρασε χωρὶς
καμμίαν μεταβολὴν τῶν πραγμάτων,
καί, μὲ τὴν καυστικὴν ἐκείνην ζέσθην,

ἦσαν ἡναγκασμένοι νὰ τραβοῦν διχο-
κῶς τὰ κουπιά. Τέσσαρες μόνον εἶχαν
δυνάμεις δι' αὐτὸ τὸ ἔργον, ὁ Λουδο-
βίκος Κλωδιὸν, ὁ Τωνῆς Ρενὼ, ὁ Τζὼν
Χόδερτ καὶ ὁ Μάγνος Ἀνδερς. Οἱ
σύντροφοί των, κομμένοι ἀπὸ τὴν κού-
ρσιν, ἔλειπον ἀπὸ τὸν πυρετόν, ἐκοί-
τοντο εἰς τὸν πυθμένα τῆς λέμβου, καὶ
μετ' ὀλίγον δὲν θὰ εἶχαν νερό...

Ἐν τούτοις ὁ Οὐίλ Μίτζ εἶχεν ἀκό-
μη τόσην ἐνεργητικότητα, ὥστε νὰ ἐν-
θαρρύνῃ τοὺς νεαροὺς τοῦ συντρόφους.
Δὲν ἄφνειν τὸ τιμόνι, παρὰ διὰ νὰ πιά-
σῃ καὶ αὐτὸς τὸ κουπί. Εἰς μάτην ἡλ-
πίξεν ὅτι θὰ ἐφυτοῦσε πάλιν ἄνεμος!
Τὰ ἀρχαῖα σύννεφα τοῦ ὀρίζοντος σχεδὲν
ἀμέσως διελύοντο. Τὸ παντὶ δὲν ἐπαρὰ
δερνε καθόλου πλέον, καί, ἂν το ἄφισαν
ἀνοικτό, τὸ ἔκαμαν διότι τοὺς ἐσκόλαζεν
ἀπὸ τὸς πυρωμένας ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου.

Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ παραταθῇ αὐτὴ
ἡ κατάσταση.

Τὴν νύκτα τῆς 1ης πρὸς τὴν 2αν
Ὀκτωβρίου, πολλὰ ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ κε-
κόμοιρα παιδιὰ ἐπαθον παραλήρημα
Ἐκλαιγαν... ἐφώναζαν τὲς μητέρες
των... Καί, ἂν δὲν τὰ ἐπέβλεπεν ἡ
γρύπνους ὁ Οὐίλ Μίτζ, αἱ παρακρούσεις
τῆς φαντασίας των θὰ τὰ ἔκαμναν νὰ
πέσουν εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἐφεξε πλέον ἡ ἡμέρα. — καί, διὰ με-
ρικοῦς, δὲν θὰ ἦτο ἄρά γε ἡ ἡμέρα,
ποῦ θὰ ἐτελείοντο τὸ μαρτύριόν των;...

Ἐξαφνα μία κραυγὴ ἠκούσθη, — μία
κραυγὴ, ἡ ὁποία ἐξέφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλη
τοῦ Λουδοβίκου Κλωδιὸν:

— Ἐν καρδίῃ!
(Ἐπεται τὸ τέλος.)

Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΤΟ ΟΛΟΝ ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ

Εἰς τὴν αὐλόθυραν ἐνὸς ἀγγλικοῦ
πανεπιστημίου ἐστέκετο μίαν φορὰν, —
εἰς παλαιὰν ἐποχὴν. — ἓνας γέρον, ἄλ-
λοτε στρατιώτης, ὁ ὁποῖος ἐκέρδιζε τὸν
ἄρτον τῆς οἰκογενείας του ἀπὸ τὴν ἐ-
λεημοσύνην τῶν διδασκάν.

Ὁλοι τὸν ἐλεοῦσαν, ἅμιν ἔβλεπαν τὴν
πινακίδα, ποῦ εἶχε κρεμασμένην εἰς τὸ
στήθος του. Ἡ πινακὶς ἐκείνη ἔγραφε:
«Μάχαι 4, πληγαὶ 5, παιδιὰ 6. —
Τὸ ὅλον: 15».

Πόσος ἦτο δυνατόν νὰ μὴ συμπαθῇ
εἰς τὰ 15 αὐτὰ δικαιολογητικά τοῦ γέ-
ροντος ἐπαίτου;

Η ΣΑΛΙΑΓΚΙΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΑΚΙΑ ΤΗΣ

Μαζεύθητε γύρω μου, παιδάκια μου,
καὶ ἐγὼ θὰ σας πῶ μίαν ἱστορίαν, — τὴν
ἱστορίαν τῆς ζωῆς μου... Ἀρξέτε ἐκεῖνο
τὸ φύλλον, δὲν εἶνε καλὸ ἡ πεῖρα μὲ
ἔχει διδάξῃ πρὸ πολλοῦ ὅτι αὐτὸ τὸ φύλ-
λο ἀκριβῶς δὲν εἶνε νόστιμο εἰς τὴν
γεῦσιν... Παρδαλέ, δὲν ἀφίνεις, βλέπω,
ὀπίσω σου καλὰ ἔχνη. Εἶνε καθήκον τοῦ
σάλιαγκι ν' ἀφίνῃ, ὅπου κι' ἂν περάσῃ,
καθὰρὰ τὰ ἔχνη του. Ἐγὼ, θὰ πεθάνω
σὲ λίγες μέρες, καὶ τότε ποῖον θάχετε
νὰ σὺς συμβουλεύῃς;... Ὡ! δικμαρτύρη-
σθε, βλέπω, δὲν θέλτε νὰ πεθάνῃ ἡ μη-
τέρα σας. Πολὺ καλὰ. Ἐλάτε λοιπὸν
ν' ἀκούσετε τὴν ἱστορίαν μου, καὶ ἐγὼ θὰ
προσπαθῶ νὰ ζήσω ὅσον περισσότερον
εἰμπορῶ.

Ὅταν τὸ σπιτάκι μου, — βλέπετε,
ἐμεῖς οἱ σαλιγκαὶ λῆμε σπιτία τὰ κε-
λύφη μας, — ἦσαν ἀκόμη τυμερὸ καὶ
εὐθραστον σὰν τὰ δικά σας, μ' ἐπικσαν
δύο πράγματα, τὰ ὅποια λέγονται παι-
διὰ! Τὰ θυμοῦμαι πολὺ καλὰ. Δὲν εἶχαν
εἰς τὸ κεφάλι μικρὰ κέρατα ὅπως ἔχο-
μεν ἐμεῖς, ἀλλὰ καὶ πράγματα, ποῦ
λέγονται αὐτιά καὶ ἀναμειν στὰ δύο
αὐτιά του, εἶχε τὸ καθένα ἀπὸ δύο μά-
τια, μεγάλα ὅσα μ' ἔναν σάλιαγκο τὸ
καθένα... Στρογγύλω, μὴ στρηφογυρί-
ζης εἴτι τὸ λαιμὸ σου, γιὰτὶ θὰ φωνά-
ξω τὸ πρῶτο πουλὶ ποῦ θὰ περάσῃ, καὶ
θὰ τοῦ πῶ νὰ σε φάγῃ!...

Ποῦ εἴμαστε; Ἀ! ναί. Ἐκεῖνα τὰ
δύο παιδάκια ποῦ μ' ἐπασαν, μ' ἐβαλαν
μέσα σ' ἓνα κουτί, ποῦ ἦταν στρωμένο
μὲ φυλλοράκια, καὶ ἀρχισαν νὰ μιλοῦν
γρήγορα-γρήγορα. Ἀπὸ τὰ λόγια των
ἐκατάλαβα ὅτι ἐπήγειν νὰ μαζεύσουν
καὶ ἄλλα μικρὰ πλάσματα σὰν ἐμένα,
καὶ νὰ μας φυλακίσουν ὅλα μαζί μέσα
στὸ κουτί.

— Καί, ξίρεις, εἶπε τὸ μικρότερον
παιδί, ἅμα τὰ βαρεθούμε, τ' ἀφίνομε εἰ
πάνω στὰ χορτάρια, καὶ ἔρχονται αἱ
τοίχες καὶ τὰ τῶνε.

Ἐγὼ, ἅμα τὸ ἀκούσα, ἐκούνησα τὰ
μικρὰ μου κέρατα, διὰ νὰ τοῦ δώσω νὰ
καταλάβῃ ὅτι ἦτο κακὸ παιδί. Φλίνετι
ὅτι ἐνόησε τὴν ἐπιπλήξιν, διότι ὕστερα
ἀπὸ λίγο το εἶδα ποῦ ἔτρεχε μακρὰ.

Ἐμεγάλωσα καὶ ἦταν πολὺ μονο-
τονὴ ἡ ζωὴ μου, διότι τὰ παιδιὰ δὲν ἡ-
μώρεσαν νὰ εὐρουν ἄλλους συντρόφους
νὰ μου φέρουν. Μίαν ἡμέραν ἔμω, τὰ
παιδιὰ μ' ἐπῆραν καὶ ἔτρεξαν εἰς τὸν κή-
πον μὲ χαρὰς καὶ μὲ γέλια. Τὸ μεγα-
λότερον ἐκρατοῦσε ἓνα μικρὸ-μικρὸ ἀμα-
ξάκι ἀπὸ χαρτόνι, καὶ ἐμπρός στοῦ ἀμαξάκι
ἦτο κρεμασμένη μίαν θηλειὰ ἀπὸ μαλλὶ
τοῦ κεντήματος.

— Ὡ! τί γέλια ποῦ θὰ κάνωμι! ἔ-
λεγε καὶ ἐγέλουσε, ἐνῶ μου ἐπερνοῦσε τὴ
θηλειὰ στὸ λαιμὸ.

Μεῖ εἶχε βάλῃ κατὰ γῆς, καὶ ἔτρεξα
νὰ φύγω, — ἔτρεξα σὰν σαλιγκάρι, ἐν-
νοεῖται! — καὶ πρὸς μεγάλην φρίκην μου
εἶδα ὅτι τὸ ἀμαξάκι με ἀκολουθοῦσε.
τὸ ἐτραβοῦσα ἐγὼ!... Τί γελᾷς, Στρογ-
γύλω; Τὰ βίαια τῆς μητέρας σου σε
κάνουν καὶ διασκεδάσεις, αἱ... Τώρα
νὰ σου δείξω κακοὶδρίτσον!...

Δὲν εἶχα καμμίαν ὀρεξιν νὰ μεταβλη-
θῶ εἰς ἄλογο καὶ νὰ τραβῶ ἀμάξια, γι'
αὐτὸ ἐχώθηκα ἀμέσως μέσα στὸ σπιτάκι
μου καὶ ἔκαμα κατὰ γέλια, καὶ κατὰ γέ-
λια, ἅμα ἀκούσα ἐκεῖνα τὰ δύο κακό-
παδα νὰ στριγγιλίζουν ἀπὸ τὴν ἀπελ-
πισίαν των, ποῦ εἶχε διακοπῇ ἡ διασκε-
δασίς των. Γιὰ νὰ μ' ἐδιδήκουν τότε,
ἐπρόβην τόσο δυνατὰ τὸ μαλλί, ὥστε
λίγο ἔλειψε νὰ με πῶσουν μὲ τὴν θη-
λειά. Δὲν ἤξευρα τί νὰ κάμω. Ἦτο
πολὺ σκληρὸν τὸ δῆλημα. Ἐπὶ τέλους
ὅμως ἡναγκάσθηκα νὰ βγάλω ἔξω τὸ
κεφάλι μου, διότι ἀλλῶς θὰ μ' ἐπνι-
γαν, καὶ ἔκαμα ὅτι ἤθελεν. Ἐπρόβην
τὸ ἀμαξάκι. Ἐπὶ τέλους ὅμως εἶδαν,
φαίνεται, ὅτι ἐκεῖνο τὸ παιγνίδι δὲν
ἦτο πολὺ διασκεδαστικόν, καὶ τοῦ ἀφί-
σαν, χωρὶς νὰ το ἔξαναδοιμάσουν.

Ἐπέρασα μερικὰς ἡμέρας μὲ εἰρήνην
καὶ ἡσυχίαν. Ὑστερα ὅμως, ἐκεῖνα τὰ
κακόπαιδα ἀνεκάλυψαν νέον βασανι-
στήριον. Μ' ἐβαλαν κάτω, καὶ μου ἐ-
πειτοῦσαν περὶ δάκρυα ἀπὸ ὠρισμένην
ἀπόστασιν. Ἐγὼ δὲν εἶμαι καὶ πολὺ
γρήγορος εἰς τὸ τρέξιμο, καὶ δι' αὐτὸν
τὸν λόγον, ἓνα περὶ δάκρυ μ' ἐπέτυχε
καὶ ἔσπασε ἓνα κομματάκι ἀπὸ τὸ σπι-
τάκι μου.

— Νά! τὸ βλέπεις τώρα; εἶπε τὸ
μεγαλύτερον ἀγόρι εἰς τὸ ἀδελφάκι του.
Ἐκτυπήθηκε καὶ θὰ πεθάνῃ. Δὲν ἐπρε-
πε νὰ το κτυπήσωμε. . . Εἶνε κρῖμα νὰ
τυραννοῦμε τὰ μικρὰ ζῷα, ἃς εἶνε καὶ
σαλιγκάρια.

Καὶ ὅμως, αὐτὸ τὸ παιδί ποῦ ἔλεγε
τὰ λόγια ἐκεῖνα, αὐτὸ εἶχε ἀρχίσῃ τὸ
παιγνίδι! Δὲν εἶνε παράξενον πρᾶγμα,
παιδάκι μου; . . .

Τὸ μικρὸ παιδί τότε ἄρχισε τὰ κλάμ-
ματα καὶ ἔφυγε. Ἐφυγε καὶ τὸ μεγαλεί-
τερον. Ἐγὼ ἔμεινα μόνη, ἐλευθέρα. Δὲν
ἤμουν πιά σκλάβαι τῶν παιδιῶν. Ἐπρό-
βωσα σὲ μίαν σκοτεινὴν γωνίαν τοῦ κή-
που, καὶ, ἐπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρας, τὸ
σπιτάκι μου ἐγαίανε ὅπως τὸ καλὸν!
Δὲν ξέρετε τί γέλια ποῦ ἔκαμα,
διότι ἐξέφυγα ἀπὸ τὰ χεῖρά των παι-
διῶν! . . .

Τώρα ὅμως, παιδάκια μου, προσοχὴ.
Βλέπω μίαν τοίχην ποῦ φτερουγίζει
στὰ δένδρα, καί, ἀλλοίμονό μας, ἂν μας
ἀνακαλύψῃ, τὸ μάτι της. Δρόμο! κρυ-
φθῇτε ὅλοι ἀποκάτω στὰ φύλλα, γιὰτὶ
νὰ τὴν! ἔρχεται! . . .

Διὰ τὴν στενογραφίαν.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΥΝΟΣ

ΤΟ ΚΛΕΜΜΕΝΟ ΜΗΛΟ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

— Χι! χι! χι! χι!
Μπα! Πού βρέθηκε αυτό το άραπάκι, που γελά έτσι μέσα στο τζάκι, μέσα σε άναμμένα κάρβουνα;

— "Ω! με γνωρίζετε πολύ καλά έμένα, κύριε Νικόλη!... Έγώ είμαι που μοιράζω ρεκλάμες στην πόρτα του ζαχαροπλαστείου, όπου έρχεσαι και στέκεσαι τόσο συχνά... Διότι είσαι λαίμαργος, κύριε Νικό, λαίμαργος, παραπολύ λαίμαργος!... Την πρώτη φορά που με είδες, μ' έφοβήθηκες, έφοβήθηκες τα δόντια μου, που είνε κάτωπρα, και τα μούτρα μου, που είνε κατόμυρα... Διότι είσαι και φοβητσιάρης, κύριε Νικό, φοβητσιάρης, παραπολύ φοβητσιάρης... Ύστερα, είδες πώς στο μαγαζί μας όλα είνε από τσοκολάτα: τσιγάρα, αυγά, πουλάκια, ανόκια, πεντόρες από τσοκολάτα, και είπες με το νου σου... πώς μπορείς να είσαι παιδί από τσοκολάτα!... Αν έκοτούσες, θα έρχόσουν να με γλύψης στο χέρι, για να 'δής... τόσο λαίμαργος είσαι, κύριε Νικό!... Αμα όμως σου είπαν πώς είμαι ένα φτωχό άραπάκι, ήρθες και μ' έπεριπαίξες!... Γιατί σ' άρρσει, κύριε Νικό, να περιπαίξης, να περιπαίξης τον κόσμο!... Γιατί, σε παρακαλώ, να με περιπαίξης;... Έπειδή είμαι άραπάκι, δεν είμαι άνθρωπος κ' εγώ;... Όπως είνε άσπρη κρέμα και κρέμα από τσοκολάτα, έτσι είνε και άσπρα παιδιά, και παιδιά με το χρώμα της τσοκολάτας... Αυτό το χρώμα έχουνε τα άραπάκια, και τα άραπάκια, (έδω ή φωνή έγινε παραποινάρικη και κλαψιάρικη), και τα άραπάκια έχουνε καρδιά κι' αυτά, και αισθάνονται, όπως τα άλλα παιδιά, και κλαίνε, άμα τα περιπαίξουνε, κλαίνε... κλαίνε... κλαίνε, σου λέγω!

Και είπες, είπες, είπες κι' άλλα το άραπάκι. Φαίνεται πώς από τη λύπη του δεν ήξερε τί έλεγε, γιατί τον έμάλλω-

νε άλύπητα, τον κύρ-Νικό, κ' έκανε σαν τη φωνή της παραμάνας του, και του έφώναζε:

— "Αμή! δεν θάχξης μπουκάλα να σου ζεσταίνης τα πόδια σου, άμα πώς στρατιώτης! δεν θάχξης! όχι, σου λένε!

Και έφώναζε έτσι ώρες το άραπάκι, κ' έχλαυσε τον κόσμο, όταν ή λαμπίτσα έλυπήθη πιά τον κύριον Νικό, κ' έπηρε το μέρος του:

— Α! φθάνει πιά! είπες με σιγανή φωνούλα" άφθσε το να κοιμηθής το παιδί...

Αύριο θα είνε φρονιμώτατο.

Ήσυχία τότε. "Ολα τα άγρια πράγματα, που έβγαίναν από το τζάκι, έχάθηκαν. Και ο κύρ-Νίκος δεν άκουσε τίποτε πιά.

— Το μηλό μου!... έφώναζε, άμα εξύπνησε την άλλη μέρα το πρωί.

— Ποιό μηλο, παιδί μου; ήρώτησεν ή μαμμά του, που έστέκετο κ' έσκυβεν επάνω στο κρεββατάκι του.

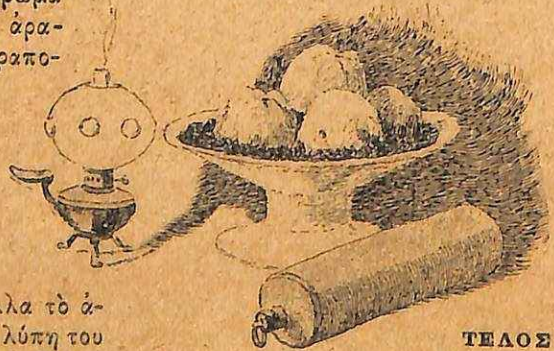
— Καλέ, το πουλάκι μου! έφώναζε ή Κατερινιώ, που έρχότανε και του έφερνε μια φλυτζάνα, μεγάλη σαν σουπιέρα, γεμάτη τσοκολάτα με γάλα. — Το μηλο, που δεν το άφριτα χθές βράδυ να φάγη. Το είδες στέν ύπνο του... για φαντάσου!

Χέρι χέρι! Έρριξε μια ματιά στη φωτιά ο κύρ-Νίκος, και είδε το μηλό του μαύρο, νάρβουνό, πιδ μαύρο από το άραπάκι, μέσα στη στάχτη. Έταξε τότε στέν έαυτόν του να μην ξανακάμνη ποτέ του τέτοιες άταξίες, — αλλά σε κανέναν δεν είπες τί όνειρο είδε.

Τώρα, πώς το έμαθα εγώ; — θα έρωτήσετε.

— Α! έμένα, μού το είπες το πουλάκι μου!

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΕΛΟΣ

ΤΟ ΠΑΛΑΙΟΝ ΜΑΘΗΜΑ

"Όταν ο περίφημος "Αγγλος στρατηγός Ουέλλιγκτων, ο όποιος νίκησε τον Μέγαν Ναπολέοντα εις το Βατερλώ, έπεσε κέφθη τους Παρισίους μετά πάροδον πολλών ετών και εις γεροντικήν ηλικίαν, βασιλεύς της Γαλλίας ήτο ο Λουδοβίκος Φίλιππος, ο έπονομασθείς «πολίτης βασιλεύς». Ο "Αγγλος στρατηγός είχε κληθής εις τα άνάκτορα, εκεί δε ο βασιλεύς τον έούστησεν εις ένα Γάλλον στρατάρχη, τον όποιον ο Ουέλλιγκτων είχε νικήσει άλλοτε εις την Ισπανίαν. Φαίνεται ότι ο στρατάρχης ήτο πολύ μνησικάκος, διότι έφέρθη με πολύ άπότομον τρόπον προς τον "Αγγλον, και σχεδόν του έστρεψε τα νώτα. Έτράχθη τότε ο βασιλεύς δια τον άνοιξιον τρόπον του αύλικού του, και πρεκάλεσε τον Σιδηρούν Δούκα, (αυτό το επώνυμον είχαν δώση οι "Αγγλοι εις τον ένδοξον στρατηλάτην των), να τον συγχωρήσει και να παραβλέψη την προσβολήν.

— Νά τον συγχωρήσω; άνέκραξε τότε ο Ουέλλιγκτων. Δεν ύπάρχει κανένας λόγος να τον συγχωρήσω, Μεγαλειότατε, διότι εγώ ο ίδιος τον έδίδαξα εις την Ισπανίαν να μου στρέψη τα νώτα!

Ο ΘΕΙΟΣ ΜΟΥ ΑΚΑΚΟΣ

(Συνέχεια" ίδε σελ. 388.)

"Ημουν εκείνην την ήμέραν, και άκριβώς εκείνην την στιγμήν, καθάλλικευμένος εις τα γόνατα του θείου, με το πρόσωπόν μου δίπλα στο ιδιόν του, και κοντά στα μανικέτια του, τα όποια πάλιν ήσαν κοντά στο σαγόνι του. Έως εκεί επάνω έσυνείθιζεν ο θεός να σηκώνη και τα δύο χέρια του μαζί, κι να παίζη με τα μανικέτια του, τα όποια έστρηφογύριζε συγχρόνως, — δηλαδή με το δεξιό χέρι έγύριζε το άριστερό του μανικέτι, και με το άριστερό χέρι το δεξιό του μανικέτι...

— 1815!

Αυτός ο αριθμός ένεφανίσθη έμπρός μου. Ήτον εκεί, έμπρός στην μύτη μου, με μαύρα γράμματα, γραμμένος καθαρά επάνω εις την... άσπράδα του κολαρισμένου μανικετιού. Και, εις την σειράν, ένας σωρός από άλλες χρονολογίες: Μαρθών, Χαϊρώνεια, Αίγες Ποταμός, Σούσα, Γαυγάμηλα, Φίλιπποι, Νικόπολις, Ποτίδαια, Βατερλώ, Τράφαλχαρ, Κρεσύ, Πουλτάδα, — και τα έτη άπέναντι. Ολόκληρον δηλαδή εύρετήριον των μεγάλων ιστορικών μαχών επάνω στα μανικέτια του θείου μου!

"Ελαμψεν έμπρός μου ή άποκάλυψις. Εκείνο το έξοχον μνημονικόν, δια το όποιον τόσοι εκαμάρονεν ο θεός,

εκείνο το άδιόρατον μειδιάμα της μητέρας, όταν τον ήκουε να κομπορημονή διχ το προτέρημά του, όλα έξηγήθησαν άμέσως.

Ο θεός μου "Ακακος έσημείονεν άπλουστάτα επάνω εις τα μανικέτια του, τα όνείματα και τας χρονολογίας των μαχών, εις τας όποιας έσκόπευε να μας εξετάση.

Όλιγον έλειψε να πέσω κάτω από τα γόνατα του θείου μου, — τόσοι μεγάλοι ήτο ο κλονισμός... ο ήθικός κλονισμός μου. Έπειτα μού ήλθε μία έμπνευσις:

— Ερώτησέ με πάλιν, θεέ!

— Θέλεις;... Ετοιμάσου λοιπόν.

Και ήρχισεν ή παρέλασις:

— Πουλτάδα;

— Στα 1709!

— "Αλυσιν της Καρχηδόνας υπό των Ρωμαίων;

— Στα 246 πρδ Χριστού.

— Ναυμαχία του Τράφαλχαρ;

— Στα... στα 1805!

Έδίδα την άπάντησιν χωρίς κανένα δισταγμόν, άφου εξεροκατάπινα λιγάκι με ύψος άθωώτατον, — τί λόγος! — δια να προφθάσω να κρυφοκιτάξω το «εύρητηρον» του θείου μου.

Αυτός επήγαινε να τα χάση!

— Έξοχον, δαιμόνιον, μεγαλοφυία, αυτό το παιδί! έφώναξε.

Και έπειτα, άπειθυνόμενος προς την μητέρα μου:

— Βλέπεις, άδελφούλα μου, τί λαμπρά που είνε ή μέθοδός μου;... Να ο γυιός σου (κ' έχωνε τα δάκτυλά του μέσα στα μαλλιά μου, και μ' έχάιδευε φιλοστόργως)... να ο γυιός σου, που... ο όποιος... δεν είχε σχεδόν καθόλου μνημονικόν. Και όμως, με τας επανειλημμένας προσπάθειάς μου, δια να εξυπνήσω, δια να ζωντανέψω την μνήμη του, να τος! έγινε κι' όλος πρώτης τάξεως μνημοτέχνης!

Έγώ εκατέβαλα τα μάτια μου, — από μετριεφροσύνην τάχα. Ο θεός μου έλαμπεν από την χαράν του! Ο άδελφός μου έχασκεν από τον θαυμασμόν. "Αν έρωτάτε όμως δια την μητέρα μου, αυτή έφαίνετο σκεπτική, σαν να ύπαιπτεύετο κάτι τι. Άλλά και αυτή ήναγκάσθη να με επαινέση:

— Πολύ καλά, είπεν. "Ας έλπίσωμεν ότι έτσι θα εξυπνήσουν επί τέλους και τα άλλα προτερήματα του Πέτρου, τα όποια κοιμώνται άκόμη.

Ο θεός μου ήθελε να εξακολουθήσει το πείραμά του, εγώ όμως έχρινα φρόνιμον να σταματήσωμεν έως εκεί.

— Καταλαβαίνεις! του είπα. "Αν άπαντήσει έτσι και στάς άλλας έρωτήσεις που θα μου κάμης, άδύνατον να εύρης στα ζαχαροπλαστεία τόσο μεγάλη τούρτα, δια να μου φέρης βραβείον!

Αυτό το επίχειρημα τον άφώπλισεν. — Έχεις δίκαιον! είπες. Και ή εξέτασις επήρε τέλος.

Φαντάζεσθε πλέον με τί άνυπομονήσιν έπεριμέναμεν, την άλλην ήμέραν, τον έρχομόν του «θείου Μπακλαβά», όπως τον έλεγαν κάποτε, — διότι μίαν φοράν, που μας διηγείτο διάφορα έπεισόδια του Κριμαϊκού πολέμου (1854), αντί να μας ειπή «μάχη της Μπακλαβάδας», είπεν ή «μάχη του Μπακλαβά». . .

Η "Αννα, που αγαπούσε περισσότερον από όλους μας τα γλυκά, έγλυφε από πριν τα χείλη της. Και εγώ, χωρίς να φανερώσω το μυστικόν του θαυμαστού μνημονικού μου, είχα ύποσχεθής εις τον άδελφόν μου και την άδελφήν μου να κάμνω τον θεόν να μας φέρνη κάθε μεσημέρι και μίαν τούρταν, όσον το δυνατόν μεγάλην.

"Εφθατεν επί τέλους.

Μέλις έφάνη από μακριά, και είδαμεν ότι έκρατούσε στα χέρια του, τυλιγμένην στο χαρτί, μίαν τούρταν, ή όποία έφαινετο αρκετά σεβαστή εις το μέγεθος.

Δεν έπρόφθασε να πατήση το πόδι του εις τον τούρταν, ή όποία έφαινετο αρκετά σεβαστή εις το μέγεθος. Δεν έπρόφθασε να πατήση το πόδι του εις τον τούρταν, ή όποία έφαινετο αρκετά σεβαστή εις το μέγεθος.

— Καλημέρα, θεέ!

— Καλημέρα, θεέ!

— Καλημέρα, θεέ!

— Καλημέρα, θεέ!

— Καλημέρα, θεέ!

— Καλημέρα, θεέ!

— Καλημέρα, θεέ!

— Καλημέρα, θεέ!

— Καλημέρα, θεέ!

— Καλημέρα, θεέ!

— Καλημέρα, θεέ!

— Καλημέρα, θεέ!

— Καλημέρα, θεέ!

— Καλημέρα, θεέ!

— Καλημέρα, θεέ!

— Καλημέρα, θεέ!

— Καλημέρα, θεέ!

— Καλημέρα, θεέ!

— Καλημέρα, θεέ!

— Καλημέρα, θεέ!

— Καλημέρα, θεέ!

— Καλημέρα, θεέ!

— Καλημέρα, θεέ!

— Καλημέρα, θεέ!

— Καλημέρα, θεέ!

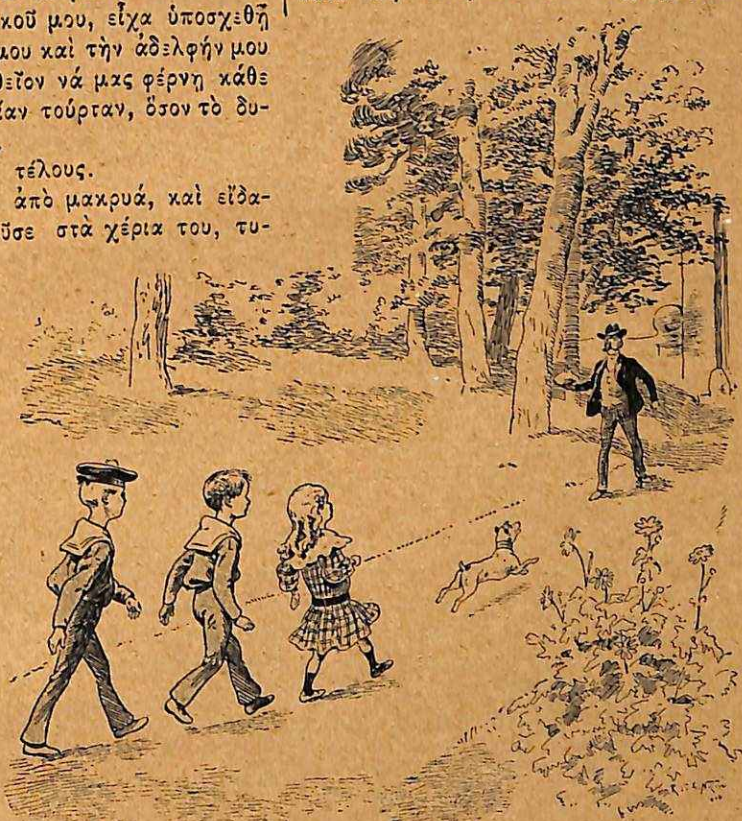
— Καλημέρα, θεέ!

— Καλημέρα, θεέ!

τελέσματα της μεθόδου του, να δοκιμάση πάλιν το θαυμάσιον μνημονικόν μου.

Άφου έλευθέρωσε τα χέρια του από το πακέτο του και επέταξεν επάνω στο τριπέζι το «καπέλλο του — το μεγάλο μαλακό καπέλλο του, με τους πλατυτάτους γύρους του — έχάθησε, και το μάθημα ήρχισε. . . ή μάλλον, δεν ήρχισε καθόλου!

Με τας πρώτας λέξεις, που επήγε να ειπή, ο θεός εξαράχθη, τα έχασε, ήρχισε να τραυλίζει. Συγχρόνως το πρόσωπόν του από γελαστόν και εύθυμον, έγινε σκυθρωπέτατον και ανήσυχον. Έκτύταξ έξαρνα τα χέρια του, τα όποια κατά πην συνήθειάν του είχε χωμένα

"Ορμήσαμεν εις έφοδον έναντιόν του."

τοές τσέπες του σάκκου του, και ένόησα τί έτρεχε...

Είχε λησμονήσει τα μανικέτια του! Μηχανικώς επανελάμβανεν, ένθ' έφρχνε τις τσέπες του, σαν να ήτο δυνατόν να τα εύρη εκεί μέσα.

— Η ναυμαχία του Τράφαλχαρ μεταξύ "Αγγλων και Γάλλων... του Τράφαλχαρ... ξέρεις δά... όπου ένίκησεν ο... ο Νέλσων. "Εγινε στα... στα...

Την στιγμήν αυτήν, εισήλθεν ή μητέρα μου.

Έγώ επανελάμβανα, σαν βλάκας, ότι, έλεγεν ο θεός μου.

— Του Τράφαλχαρ... στα... στα... στα.

(Έπειτα το τέλος) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΡΑΤΟΣ

ΠΕΜΠΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΚΑΙ ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ ΤΟΥ 1905

Οί δύο Διαγωνισμοί, ο του τακτικού και ο του κατά φύλλον Ξεσπαθώματος, γίνονται εις και μόνος. Δύναται τις νέ εγγραφή συνδρομητάς ή αγοραστάς κατά φύλλον, δια τόν ίδιον Διαγωνισμόν. — Ο Διαγωνισμός του Ξεσπαθώματος είνε ετήσιος. — Οί νέοι όροι.

ΠΡΟΒΑΙΝΟ σήμεραν εις καινοτομίαν, ή όποία πολυ θα ευχαριστήση τους φίλους μου. Οί δύο χωριστοί Διαγωνισμοί του Ξεσπαθώματος συγχωνεύονται του λοιπού εις ένα και μόνον: Γενικόν Διαγωνισμόν Ξεσπαθώματος. Εις τό έξξς δηλαδή, τόσον οί εγγράφοντες νέους συνδρομητάς ετήσιους, εξαμήνους ή τριμήνους, όσον και οί πράκτορες, οί αναλαμβάνοντες πώλησιν φυλλάδιων, θα διαγωνίζονται όλοι μαζί και υπό τους αὐτούς όρους.

Η συγχώνευσις γίνεται προς τό συμφέρον των διαγωνιζομένων. Παρετήρησα, ότι συνήθως οί Πράκτορες δέν ενέγραφοι κ' ετήσιους συνδρομητάς, οί δέ εγγράφοντες ετήσιους συνδρομητάς δέν εγίνοντο Πράκτορες. Δηλαδή όσοι ελάμβανον μέρος εις τόν ένα Διαγωνισμόν, δέν ελάμβανον μέρος και εις τόν άλλον. Καί τούτο διότι δέν ήθελαν να διαίρεισιν τάς δυνάμεις των και να έλαττώσιν οὕτω τήν πιθανότητα της επιτυχίας των. Συνεκέντρωναν λοιπόν όλας τάς δυνάμεις των, όλην των τήν ενέργειαν, εις τόν ένα εκ των δύο διαγωνισμών, φροντίζοντες αποκλειστικώς είτε μόνον δια συνδρομητάς είτε μόνον δι' αγοραστάς. 'Αλλά τώρα που ο Διαγωνισμός γίνεται εις και μόνος, έκαστος θα είμφορη ή ξεσπαθήνη και κατά τους δύο τρόπους: ο δέ Πράκτωρ, εάν τυχόν εύρη και ένα δύο συνδρομητάς, θα τους προσθήσιν εις τους αγοραστάς του και θαύξησιν τήν πιθανότητα της επιτυχίας του: όμοίως και ο εγγράφας συνδρομητής θα ώφελήθη, εάν εύρη και δύο τρείς αγοραστάς.

Η συγχώνευσις γίνεται δια του έξξς άπλουστάτου τρόπου: Οί εγγράφοντες συνδρομητάς όφομοιοῦνται προς τους πωλούντας φύλλα, υποτιθεμένου ότι ο εγγράφων ετήσιον συνδρομητήν επώλησε 52 φύλλα, ο εγγράφων εξαμήνον επώλησε 26 φύλλα, ο εγγράφων τριμήνον επώλησε 13 φύλλα, ο εγγράφων δύο συνδρομητάς επώλησε 104 φύλλα κτλ. Οὕτω θα εξαγώνται κοινά τά αποτελέσματα και θαπονέμονται τά βραβεία επ' τη βάσει διατεθέντων φύλλων δι' όλους εν γένει τους διαγωνιζομένους, ως εγίνετο μέχρι τούδε μόνον δια τους κατά φύλλον ξεσπαθώνοντας.

Με τήν καινοτομίαν αυτήν προκηρύσσω τόν Ε' Διαγωνισμόν Ξεσπαθώματος, τους όρους του όποιου παρακαλοῦνται οι φίλοι μου ν' αναγνώσουν μετά μεγάλης προσοχής.

ΟΡΟΙ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Α'. — Ο Διαγωνισμός του Ξεσπαθώματος είνε ετήσιος. Θα λήξη δηλαδή τήν 30 Νοεμβρίου 1905, και θα περιλάβη όλους όσους μέχρι της ημέρας εκείνης θα έχουν πώληση φυλλάδια του 27ου έτους, — από 1ης Δεκεμβρίου, — ή εγγραφή νέους συνδρομητάς ετήσιους, εξαμήνους ή τριμήνους δια τό 1905.

Β'. — Μεταγραφή ούδούποτε ξεσπαθώματος δέν γίνεται.

Οὐδείς δύναται να μεταβιβάσῃ ξεσπαθώμα του εις άλλον, είτε Σύλλογον είτε άτομον, και αι περί τούτου αιτήσεις δέν λαμβάνονται υπό όψει.

Γ'. — Οί εγγράφοντες συνδρομητάς ετήσιους, εξαμήνους ή τριμήνους θα λογαριάζονται ως διαθέσαντες τόσα φυλλάδια, όσα θα σταλούν εν όλω προς τους υπ' αὐτών εγγραφέντας συνδρομητάς μέχρι της λήξεως της συνδρομής των. 'Επι τη βάσει ταύτη τα Βραβεία θαπονέμηθουν ως έξξς:

Βραβείον Πρώτης Τάξεως

Τό Βραβείον τούτο θαπονέμηθη προς πάντας όσους μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1905 θα έχουν διαθέση (είτε με αγοραστάς, είτε με συνδρομητάς είτε και με τά δύο) άπό 530 φύλλα και άνω, δηλαδή φύλλα αναλογούντα προς ετήσιās συνδρομής περισσότερας των δέκα. Όλων τούτων θα δημοσιευθῇ εις τήν «Διάπλასιν» ή εικών, ο δέ διαθέσας τά περισσότερα φύλλα θ' ανακηρυχθῇ Κορυφαίος, και ή εικών του θα δημοσιευθῇ εν τῷ μέσῳ του συμπλέγματος των άλλων εις μεγαλύτερον σχήμα.

(Αν εις τόν Διαγωνισμόν τούτον λάβουν μέρος και Μικροί Σύλλογοι ή ομάδες συνδρομητών άπό κοινού ενεργούσαι προς εγγραφήν συνδρομητών ή πώλησιν φύλλων, τότε θ' ανακηρυχθῇ χωριστά και Κορυφαίος των Όμάδων.)

Εις τους τυχόντας Πρώτης Τάξεως Βραβείον, έκτός της δημοσιεύσεως των εικών των, θα σταλούν ως δώρον βιβλία, εκ των υπό του Γραφείου μου έκδομένων κατ' έκλογήν του βραβευθέντος. Η αξία των βιβλίων τούτων θα είνε άναλογος προς τό ποσόν των φύλλων, τά όποία διέθεσεν έκαστος. Καί ο μέν κορυφαίος θα υπολογίσῃ 40 λεπτά δι' εκάστην δεκάδα φύλλων, οί δέ λοιποί της τάξεως ταύτης λεπτά 30. (Παραδείγματος χάριν ο διαθέσας 1500 φύλλα, αν είνε κορυφαίος, θα παραγγείλῃ βιβλία αξίας φράγκων 60 (150Χ40), αν δέ είνε άπό τους άλλους, φράγκων 45 (150Χ30).)

Βραβείον Δευτέρας Τάξεως

Η τάξις αὐτή θα περιλάβῃ εκείνους, οί όποιοι μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1905 θα έχουν διαθέση (είτε με αγοραστάς, είτε με συνδρομητάς, είτε και με τά δύο) άπό 52 έως 520 φύλλα, δηλαδή φύλλα αναλογούντα προς μίαν έως δέκα ετήσιās συνδρομής.

Εκ τούτων θα βραβευθουν, και θα δημοσιευθῇ ή εικών των, οί εκοσιπέντε πρώτοι κατά σειράν, οί όποιοι θα έχουν διαθέση τά περισσότερα. Έάν δε συμπέσῃ, ο εκοστός πέμπτος να έχῃ διαθέση τόν αὐτόν αριθμόν φύλλων μ' ένα ή περισσότερους εκ των επομένων, τότε θα δημοσιευθῇ ή εικών και όλων τούτων, όσοιδήποτε και αν είνε.

Και προς τούτους θα σταλῶσι βιβλία κατ' έκλογήν των, εκ των υπό του Γραφείου μου έκδομένων, με μόνην τήν διαφοράν, ότι ο μέν πρώτος της Τάξεως θα υπολογίσῃ 30 λεπτά δι' εκάστην δεκάδα φύλλων, οί δέ άλλοι λεπτά 25.

Επεινος

Επεινος θαπονέμηθη προς πάντας τους λοιπούς, και θα τοις σταλούν ως δώρον βιβλία κατ' έκλογήν των, εκ των υπό του Γραφείου μου έκδομένων, αξίας 20 λεπτών δι' εκάστην δεκάδα φύλλων.

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙ' ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

1. — Έκτός των ετήσιων συνδρομητών, δύναται τις να εγγράψῃ και εξαμήνους (αντί όρ. 4 δια τό Έσωτερικόν και φρ. χρ. 4,50 δια τό Έξωτερικόν,) καθώς και συνδρομητάς τριμήνους

(αντί όρ. 2,15 δια τό Έσωτερικόν και φρ. χρ. 2,40 δια τό Έξωτερικόν.) Πάτα παραγγέλια πρέπει να συνοδεύεται άπαραιτήτως υπό του αντίτιμου, άλλως δέν εκτελείται.

2. — Οί ετήσιοι — μόνον οί ετήσιοι — συνδρομηταί, οί εγγραφόμενοι δια Ξεσπαθώματος μέχρι της 15 Δεκεμβρίου, χείρουν όλα τά προνόμια των εντός της προθεσμίας εγγραφόμενων και άνανεύοντων, περί των διαλαμβάνει ή Πρόσκλησις του φύλου 49 (σελ. 390.)

3. — Εφ' όσον εγγράφῃ τις συνδρομητάς, πρέπει να στέλλῃ έκάστοτε τάς διευθύνσεις των και τό αντίτιμο της συνδρομής των, άνευ άναβολής, χωρίς δηλαδή να περιμένῃ να εγγράψῃ και άλλους, δια να τους στείλῃ όλους μαζί.

4. — Αί Αγγελίαι δέν είνε απαραίτητοι, δια τό Ξεσπαθώμα. Έν τούτοις μετά του παρόντος φύλλον στέλλω προς όλους άπό μίαν, και είμαι πρόθυμος να στείλω και άλλας προς πάντα αἰτοῦντα.

5. — Εγγραφή νέου συνδρομητοῦ δια να λογαρισθῇ ως ξεσπαθώμα, πρέπει ο εγγράφων αὐτόν να έχῃ ἤδη πληρώσῃ τήν συνδρομήν του δια τό ίδιον έτος.

6. — Αί εγγραφαί των Ατόρων λογαριάζονται εις τό Ξεσπαθώμα. Επίσης λογίζεται ως Ξεσπαθώμα τοῦ εμβάζοντος τό αντίτιμον συνδρομῆ τοῦ και ή άνανέωσις τριμήνου ή εξαμήνου συνδρομής νέου συνδρομητοῦ, εγγραφέντος υπ' αὐτοῦ εις υπό άλλου. (Η άπ' εὐθείας άνανέωσις των τριμήνων και εξαμήνων δέν λογαριάζεται εις τό Ξεσπαθώμα.)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΚΑΤΑ ΦΥΛΛΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Κατά τήν Α' εξαμήνιον του 1904, τεσσαράκοντα Πράκτορες έξώδυσαν 6,328 φύλλα. Τό αποτέλεσμα ήμφορούσε να ἦτο πολυ μεγαλύτερον. Διότι ιδίως τί έγινε μόνον εις μίαν πόλιν, εις τόν Βώλον: Έκεῖ ο Σύλλογος «Πρόδοος» (Αἰτήτων Πήλιον, Ισπότης του Πηλίου, Ζδ-Ζδ, Μερελιχ και Ημεροδείκτης, συμβούλιον προεδριούμενον υπό της Ασπίδος της Αθηνᾶς,) έξώδυσεν 2,006 φύλλα. Τό ίδιον δέν ήμφορούσε να γίνῃ και εις άλλας πόλεις: Βεβάλως: εάν και εκεί εύρισκοντο συνδρομηταί μου, έχοντες τόν ζήλον του Συμβουλίου της: Προόδου. Ας έλπίσω λοιπόν ότι θα γίνῃ εις τό μέλλον, και ότι ή προκήρυξις του νέου Διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος θα φιλοτιμήσῃ όμάδας και μονάδας να έργασθουν όπως εγράσθη εις τόν Βώλον ή «Πρόδοος» και όλοι οι άλλοι.

Βραβείον Α' τάξεως

Σύλλογος «Πρόδοος», εν Βώλῳ, έξώδυσεν φύλλα 2,006. (Κορυφαίος των Όμάδων.) — Κρόταλος, φύλλα 582. (Κορυφαίος των Μονάδων.) — Σύλλογος «Ελληνόπαις» εν Αλεξανδρείᾳ, φύλλα 700.

Βραβείον Β' τάξεως

Απόγονος του Νέστορος, φ. 280. — Σταυρος Ι. Χαλαμπίδης, φ. 261. — Μεφιστοφελής, Αδωνις, Φοίβος, Νάρκισσος, Αραμης, (όμάς) φ. 248. — Ένδοξον Μεσολόγειον, φ. 223. — Γάτος της Ανατολής φ. 222. — Νοστή Ρουφαλα, φ. 200. — Μικρός Βιολιστής, φ. 173. — Σύλλογος «Ελπίς», εν Λαρίσσει, φ. 171. — Χειμωνιάτικος «Ηλιος», φ. 161. — Αόδος Χάπ, φ. 136. — Είραμηνή, φ. 112. — Κύμα του Παλάρου, φ. 99. — Γεγοπούλα, φ. 89. — Σύλλογος «Ερμής», εν Πάτρικι, φ. 85. — Καρδιογνώστης, φ. 84. — Πολυκδς Αστήρ, φ. 84. — Ανοσχάρτον, φ. 75. — Ταπεινδ Γιασεμί, φ. 60. — Κομης της Κεφαλληνίας, φ. 56. — Ανεμόνη του Βουνοῦ, φ. 52.

Έξεσπιδυσαν ακόμη και οι έξξς Λωδώνη φ. 38. — Νεαρός Ήθοποιός, φ. 31. — Μικρά Βιολίστρια, φ. 28. — Δίχρωμος

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙΑ ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ

1. — Πράκτωρ της Διαπλάσεως δύναται να γείνῃ πᾶς συνδρομητής, αναλαμβάνων πώλησιν φυλλάδιων, ήτοι εύρίσκων αγοραστάς.

2. — Έκαστον φύλλον τιμάται λεπτά ή φρ. χρ. 0,15. Τά δέ διπλά φύλλα λεπτά ή φρ. χρ. 0,30.

3. — Τά φύλλα στέλλονται προς τους Πράκτορας, οι όποιοι φροντίζουν να τα παραδίδουν εις τους αγοραστάς των, να εις: πράττον προς αντίμον και να μου τό στέλλουν. Φύλλον άπ' εὐθείας προς αγοραστήν δέν στέλλεται.

4. — Ο αγοραστής οὐδέν δικαίωμα χείρει. Δια ναποκτήσῃ δικαίωμα συνδρομητοῦ (να λαμβάνῃ δηλ. μέρος εις τήν Αλληλογραφίαν και εις τους Διαγωνισμούς, να τῷ στέλλεται τό φύλλον άπ' εὐθείας εις τόνομά του με έντυπον ταυιναν κτλ.) πρέπει να προπληρώσῃ μίαν τρίμην ν τοῦλάχιστον συνδρομήν Αλλ' αν θέλῃ να λάβῃ και ψευδώνυμον, τότε πρέπει να προκαταβάλῃ και 1 φράγκον δι' έν έτος, — ως έκانونίσθη ἤδη δια πάντας τους συνδρομητάς ανεξήρετως.

5. — Χάριν εύκολίας πιστών τους Πράκτορας επί ένα μήν. Αλλ' αν εις τό τέλος του μηνός δέν μου στείλουν τό αντίτιμον των φυλλαδιων τά όποία εξήτησαν δια τους αγοραστάς των, παύω τήν περαιτέρω άποστολήν, και οὔτε τους συμπεριλαμβάνω εις τόν Διαγωνισμόν αν δέν εξφλήσουν τό χρέος των, — με τό δικαίωμα να δημοσιεύσω και τά όνόματά των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Φούδια, φ. 28. — Βάδερ Πάονελ, φ. 28. — Πελλας Δ. Ιωαννίδης, φ. 28. — Αποπτιόσα Έλπίς, φ. 28. — Ζαχαρίας Καθιδουλίτης, φ. 28. — Σύλλογος «Αμιλλαν» εν Πάτρικι, φ. 27. — Αρυσον Μήλον, φ. 23. — Οδησότης, φ. 20. — Ιδιότροπος Νεώνις, φ. 20. — Αεράκι του Βουνοῦ, φ. 14. — Στυλινδς Ε. Αιλαδάκης, φ. 12. — Προίγκυ της Επταλόφου, φ. 8. — Μάριος Γ. Πιπυλλής, φ. 4. — Μελανίπη, φ. 2. — Αδελφῇ Υψηλῇ, φ. 2.

ΤΟ ΣΥΜΠΛΕΓΜΑ. — Οί τυχόντες Βραβείον Α' και Β' τάξεως δικαιούνται να στείλουν τήν φωτογραφίαν των προς δημοσίευσιν. Οί Σύλλογοι δύνανται να νάντιπροσωπευθουν εις τό συμπλέγμα είτε δια των Προέδρων των είτε δια του Συμβουλίου εν συμπλέγματι. Αι φωτογραφίαι είνε δεκταί μέχρι της 15 Ιανουαρίου 1905 τό βραδύτερον.

ΤΑ ΔΩΡΑ. — Οί βραβευθέντες παρακαλοῦνται να ζητήσουν τά δώρα των, συμφώνως προς τήν Προκήρυξιν, τήν δημοσιεύσαν εις τό 49ον φυλλάδιον του παρελθόντος έτους.

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ. — Εις έκαστον διαγωνισθέντα εσημειώθη άπό εν Εύσημον δια κάθε 25 φύλλα. Τά Εύσημα των Συλλόγων διανεμήσαν εξίσου εις τά μέλη των Συμβουλίων των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΕΙΣ Τ' Αποτελέσματα των Ασκήσεων, Περιόδοι της Καρδίας, είδες πᾶσαι από τήν Συλλογήν σου ενεκρίθησαν. Έξ αὐτών σου έδημοσίευσεν μίαν ή δύο. Περισσότερας δέν είμφορω. Προηγούντα, βλέπει, οι βραβευθέντες. Κ' εγώ, Μεγάλη Αρκτος, σου συνιστώ δια μαθήματα κλειδοκουβάλου τήν Δα Τούλιαν Παπαδόσχου. Εμαθα ότι ύπέστη δυσκολωτάτας έτασεις εις τήν Βιέννην, τάς λεγομένας Staatsprüfungen, και διεκρίθη. Ωστε έχει μεγάλην αξίαν.

Ελλην Άθλητά [ΕΕ] βλέπει πόσα πράγματα δημοσιεύονται εις τό σημερινόν. Εις τό προσχεδίο διπλόν, — τό όποιον θα είνε και τό τελευταίον του 28ου έτους, — θα δημοσιευθουν τά έπίλοιπα. Ωστε μὴν άνησυχῇς. Θα δημοσιευθουν με τήν σειράν των. Νυ.

κοφύλαξ. Απο έίειψιν χώρου περιμένουν σείραν πολλά άκόμη προτάσεις Μικρών Μυστικών. Υπομονή!

Αί στροφαι σου, Ελληνόπαι [ΕΕ], μου ήρεσα, πολυ. Αι φίλαι μου εκείναι θα μείνουν εις τήν Καρδίαν πολυν καιρόν, και όταν θα υπάγῃς ίσως τας γνωρίσης Ναί, θα χαλάσῃ ο κόσμος εκεί με τό ξεσπαθώμα.

Η Έσπερία Αδρα [Ε] — τι εύμορρα που τά γράφῃ, — όταν είδεν ότι ήπρε βραβείον εις τόν Διαγωνισμόν Μεταφράσεως, ή ήθ' όη μεγαλη-έραν χαράν, παρά εάν της άγγέλλαν οὐδ' έκέρδισε λαχέον πολλών χιλιάδων δραχμών... Καί βέβαια! να κερδίσης εις τό Λαχείον δέν είνε καμμία αξία: ενώ να βραβεύης εις ένα Διαγωνισμόν...

Πραγματικώς, Γοργόφτερη Έλπίς [ΕΕ], χάριν της όμοιοκαταλήας πολλάκις λέγει κανείς άλλο άπό εκείνο που έχει εις τόν νουν του. Αὐτό παθαίνον συχνά οι άπαντάντες έμμετρως εις τάς έρωτήσεις των Μικρών Μυστικών, οι όποιοι δέν είνε τόσον καλά εξηχημένοι εις τήν στιχουργίαν.

Τό Ωχρόν Αμάραντον μ' έρωτᾷ αν ἦτο συνδρομητής μου ένα παιδί έως δώδεκα ετών, με ναυτικά, τό όποιον, τήν Κυριακήν 31 Οκτωβρίου, έστέκετο έξωθεν της οικίας Σιμοπουλου, και άμα τόν είδεν να διαβάζῃ τό φύλλον μου είπε: «Α! ή Διάπλasis των Παιδών! Ξέρω κ' εγώ: Αν είνε κανείς άπό τους δικούς μας άς το είπῃ — δια να ήσυχασῇ τό Ωχρόν Αμάραντον.

Να γνωρίξῃς, Ωραία Δευκάς [Ε], ότι τά γράμματά σου μ' εύχαριστοῦν πολυ, και επιθυμώ να μου γράψῃς συχνά δια να συνείσθῃς άκόμη καλύτερα.

Όρίστε! Σήμεραν μόλις μανθάνω, — ο Μέλλων Διαπλάστης μου το καταγγέλει, — ότι τό υπ' αριθ. 453 Πρόβλημα είνε αντιγραφένον άπό τό «Βιβλίον της Σειργγας». Καί τι να κάμω τώρα, που έδημοσιεύσαν τ' Αποτελέσματα;

Είμαι καταφορυσμένη. Καί αν δέν ἦτο ή έξόχως ώραία έπιστολή της Δουκίσσης των Σαλώνων [ΕΕ] να με παρηγορήσῃ, κ' εγώ δέν ή-ξεύρω τι θα εγίνετο... Τι ώραία έπιστολή! Καί ο κ. Παίδων κατεγορητεύθη που του έδωσαν δια να διαβάσῃ τό περί της έπιστολής του άπόσπασμα.

Να σου χύσουν τά δάδυα άνεψάκια, μικρού-

